

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/110/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5104899612
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5104899612.8

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. XXX, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdého 17, 010 01 Žilina, IČO: 36 436 640, proti žalovanému IMPEXTA, s.r.o., so sídlom Kragujevská 1, 010 01 Žilina, IČO: 36 383 996, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Kvetoslava Kolínová, s.r.o., so sídlom Národná 10, 010 01 Žilina, IČO: 47 240 997, v konaní o zaplatenie 4.159,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/335/2004-554 zo dňa 23. 09. 2014, takto

rozhodol:

P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby, rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/335/2004-554 zo dňa 23. 09. 2014 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Žalovanému nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľa (ďalej v texte pre označenie „návrhu“ a označenie procesných strán „navrhovateľ“ a „odporca“ odvolací súd používa aktuálne procesné označenie „žaloba“ a „žalobca“ a „žalovaný“ - poznámka odvolacieho súdu) o zaplatenie sumy 4.159,60 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 4.159,60 Eur od 01.04.2004 do zaplatenia (veta prvá výroku). Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na dobu do 30 dní po právoplatnosti rozsudku (veta druhá výroku).
2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že prejednávanej veci sa žalobca svojou žalobou domáhal rozhodnutia, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 4.159,60 Eur (125.312,- Sk) spolu so 16% úrokom z omeškania ročne od 01.04.2004 až do zaplatenia titulom vrátenia kúpnej ceny pracovnej štvorkolky ATV 250 z dôvodu, že zmluva zo dňa 09.10.2003 uzavretá medzi stranami sporu je neplatná podľa § 40a v spojení s § 49a Občianskeho zákonníka a taktiež aj titulom zodpovednosti za vady podľa § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Následne podaním zo dňa 18.07.2006 žalobca doplnil žalobný petit tak, že žiadal, aby súd oproti povinnosti uloženej žalovanému zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu súčasne uložil žalobcovi povinnosť vydať odporcovi štvorkolku zn. ATV 250 - zelená, výrobné číslo LAWSGNOC73C56878, číslo motora KW169MM300002 (ďalej aj „štvorkolka“). Okresný súd dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu o tom, že by sa na predmete kúpy vyskytla vada/vady, ktoré by ho v súlade s ust. § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávňovali od zmluvy odstúpiť a ktoré by nadväzane na to zakladali dôvod na priznanie nároku uplatneného žalobou.
3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, v ktorom sa domáhal je zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež vec nesprávne právne posúdil.

4. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015 zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 6C/335/2004-554 zo dňa 23.09. 2014 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.159,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 4.159,60 Eur od 01.04.2004 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť vydať žalovanému ATV 250 - zelená, výrobné číslo LAWSGNOC73C56878, číslo motora KW169MM300002, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo súdnych poplatkov v sume 789,45 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 3.155,07 Eur spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu žalobcu ako aj povinnosť nahradiť štátu trovy konania v sume 445,06 Eur v lehote do troch pracovných dní.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný riadne a včas dovolanie.

6. Najvyšší súd SR ako súd dovolací, uznesením sp. zn. 8Cdo 99/2016 zo dňa 15. mája 2017 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP). Ak sa totiž odvolací súd chcel odchyliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie, mal v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať dokazovanie a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup bol (a je aj podľa nových procesných pravidiel) v súlade so zásadou priamosti a ústnosti sporového konania. Bolo neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k odlišnému záveru opodstatnenosti žaloby dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Odvolací súd tak konal procesne nesprávne a na tomto základe považoval dovolací súd skutkové a právne závery odvolacieho súdu za predčasné, ktoré mu neprislúchalo v danom štádiu hodnotiť, teda sa nezaoberal skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu. Naproti tomu sa dovolací súd nestotožnil s tvrdením dovolateľa, že žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom predovšetkým tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje riadne odôvodnenie, rozsudok je arbitrárny a nepreskúmateľný (§ 237 ods. 1 písm. f/).

7. Po rozhodnutí dovolacieho súdu, odvolací súd opätovne na pojednávaní konanom dňa 20.11.2019 rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/335/2004-554 zo dňa 23.09.2014, ktorý preskúmal v rozsahu a z dôvodov uvedených v jeho opravnom prostriedku.

8. V priebehu pojednávania pred odvolacím súdom po vykonaní dokazovania dňa 20.11.2019 žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť s tým, že si uplatňuje trovy konania, s odôvodnením jeho nárok uplatnený žalobou bol dôvodný.

9. Po prerušení pojednávania žalobca svoje späťvzatie žaloby učinené ústnou formou doplnil dodatočne odvolaciemu súdu aj v písomnej forme (e-mailom i v elektronickej forme), ktoré súčasne doručil aj právnej zástupkyňi žalovaného. Uviedol, že na pojednávaní dňa 20.11.2019 bolo medzi sporovými stranami nesporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi všetky nároky a žalobca oproti tomu vrátil žalobcovi štvorkolku ATV. Mal za to, že predmet sporu bol dôvodný a plnením oboch strán odpadol. Z uvedených dôvodov vzal žalobu v celom rozsahu späť a navrhol konanie zastaviť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania po 21.01.2016 v rozsahu 100%.

10. Žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadril súhlas so späťvzatím žaloby žalobcom. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania, pretože zastavenie konania zaviniel žalobca.

11. Odvolací súd poučil splnomocnenú zástupkyňu žalovaného prítomnú v ďalšom štádiu pojednávania dňa 20.11.2019 (po jeho prerušení) v súlade s ust. § 382 CSP o možnom použití ust. § 257 CSP na prejednávanú vec, ktoré doteraz nebolo pri rozhodovaní veci použité.

12. Zástupkyňa žalovaného sa nestotožnila s aplikáciou ust. § 257 CSP na prejednávanú vec. Poukázala na to, že žalobca až na odvolacom pojednávaní, po vykonaní dokazovania odvolacím súdom zobral svoju žalobu späť, napriek tomu, že nič nenasvedčovalo tomu, že by mal mať dôvodnú obavu z prípadného neúspechu v spore. Za tohto stavu veci žalovanej strane vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle ustanovení CSP. Žalovaný nezavinil zastavenie konania, len v priebehu celého konania vznášal prostriedky procesnej obrany na obranu svojho práva proti nároku žalobcu uplatnenému žalobou. Niet preto dôvodu, aby mu nebola priznaná plná náhrada trov konania.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), postupom podľa § 385 ods. 1 CSP po nariadení odvolacieho pojednávania podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP pripustil späťvzatie žaloby a konanie v tejto veci zastavil.

14. Podľa ust. § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

15. V zmysle ust. § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

16. V predmetnej veci vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť na odvolacom pojednávaní dňa 20.11.2019 po tom, ako súd prvej inštancie dňa 23. 09. 2014 vyhlásil rozsudok, ktorý ešte nenadobudol právoplatnosť. Vzhľadom na to, že žalovaný súhlasil so späťvzatím žaloby, odvolací súd postupom v zmysle ust. § 370 ods. 2 vety druhej CSP pripustil späťvzatie žaloby žalobcom, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie vo veci zastavil.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 CSP a § 257 CSP.

18. Vo všeobecnosti odvolací súd uvádza, že jednou zo základných zásad premietajúcou sa v rozhodovaní súdu o trovách konania, okrem zásady úspechu v konaní podľa § 255 CSP, je zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v § 256 CSP, zmyslom ktorej je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pojem „procesné zavinenie“ použitý v ustanovení § 256 CSP sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Inak povedané náhrada týchto trov sa posudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Preto ak žalobca zobral žalobu späť v zásade platí, že zaviniel zastavenie konania, a je preto povinný protistrane uhradiť trovy konania.

19. Nepriznanie trov konania úspešnej strane (tu žalovanému) je výnimočné, a to za predpokladu existencie dôvodov osobitného zreteľa (§ 257 CSP). Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania.

20. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

21. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie.

22. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezaviniel, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobné a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnej strane sporu súd náhradu trov konania nepriznal.

23. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Podľa označeného

zákonného ustanovenia súd nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazať stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010, či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri napr. nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. V prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je súd povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10) ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 CSP vyjadrila svoje stanovisko. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03, či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010).

24. Pri rozhodovaní o zavinení tej-ktorej strany na zastavení konania (pre späťvzatie žaloby) je úlohou súdu zohľadniť nielen rozhodujúce skutočnosti, ktoré možno považovať vo vzťahu k späťvzatiu žaloby za relevantné, ale je potrebné vychádzať aj z odôvodnenia samotného dispozitívneho úkonu žalobcu a v ňom pomenovaných a preukázaných skutočností, ktoré ho viedli k späťvzatiu žaloby.

25. Žalobca dispozitívny úkon (späťvzatie žaloby) odôvodnil tým, že na základe predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015 došlo medzi stranami sporu k vzájomnému plneniu t.j. žalobca žalovanému vrátil štvorkolku a žalovaný zaplatil žalobcovi dňa 01.02.2016 celkom sumu, ktorá pozostávala zo žalovanej istiny 4.159,60 Eur, príslušenstva (úrokov z omeškania za obdobie od 01.04.2004 do 01.02.2016, vrátane trov konania. Žalobca potvrdil, že všetko na základe predchádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015 žalovaný splnil. Obidve strany sporu teda splnili všetko, čo im ukladalo právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. V dôsledku toho odpadol predmet sporu. Zároveň žalobca poukázal na to, že uznesenie Najvyššieho súdu SR v tejto veci sp. zn. 8Cdo/99/2016 zo dňa 15.05.2017 bolo žalobcovi doručené dňa 02.06.2017, a preto neprichádza do úvahy už ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže je už premlčaný.

26. Podľa názoru odvolacieho súdu situácia, ktorá vznikla po zrušení rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline (bližšie pozri body 4. a 6. odôvodnenia tohto rozhodnutia) v danom prípade odôvodňuje aplikáciu ust. § 257 CSP pri rozhodovaní súdu o trovách konania. Skôr ako bol právoplatný rozsudok odvolacieho súdu zrušený,

žalovaný na jeho základe splnil jemu uloženú povinnosť a žalobcovi zaplatil súdom priznanú pohľadávku v celom rozsahu (jej istiny, príslušenstva vrátane trov konania). Rovnako žalobca splnil všetko, čo mu pôvodné rozhodnutie odvolacieho súdu ukladalo. V aktuálnom štádiu konania po doplnení dokazovania, odvolací súd musel nutne pri svojom rozhodovaní akceptovať stav veci ku času vyhlásenia svojho rozhodnutia (§ 217 ods. 1 CSP). Za popísanej procesnej situácie, je zrejmé, že predmet konania odpadol (žalobná požiadavka žalobcu bola v celom rozsahu už dávno splnená), bolo prirodzené, že žalobca na odvrátenie neúspechu reagoval v spore tak, že vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť. Späťvzatie žaloby si teda vyžiadal stav veci v čase opätovného rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu.

27. Vo vyššie uvedených súvislostiach poukazuje odvolací súd i na svoj právny názor vyjadrený v predchádzajúcom rozsudku sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015 a tiež dôvody, pre ktoré bol tento rozsudok zrušený dovolacím súdom (bod 6. tohto odôvodnenia), ktoré boli len formálneho rázu. Po odstránení vytknutých formálnych nedostatkov, t.j. vykonaní dokazovania na pojednávaní, za nezmeneného skutkového stavu veci a predpokladu nesplnenia súdom uložených povinností, by odvolací súd nemal žiaden dôvod zmeniť svoj už skôr vyslovený právny názor na prejednávajúcu vec, teda by rozhodol v súdnej veci rovnako (žalobe by vyhovel). Napokon v priebehu pojednávania odvolacieho súdu ani jedna strana sporu vo svojom prednese neuviedla, že na základe pôvodného rozhodnutia odvolacieho súdu (sp. zn. 6Co/164/2015 zo dňa 30.10.2015), ktoré bolo následne dovolacím súdom zrušené, žalobca i žalovaný všetko splnili ešte v mesiaci 6/2017 a odvtedy sa nič na tom nezmenilo. Túto skutočnosť oznámili súdu sporové strany súdu až v závere pojednávania konaného dňa 20.11.2019 na otázku člena senátu. Zároveň je nutné dodať, že ani v prípade, že rozhodnutie, na základe ktorého sa plnilo, bolo následne zrušené v dovolacom konaní nezakladá automaticky dôvodnosť žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súdna prax totiž ustálila, že k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo v takom prípade plnené by došlo len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Rozsah tejto povinnosti by riešil súd v konaní o žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú (pozri napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 85/2013 z 9. apríla 2014). Z uvedeného je zrejmé, že v prípade podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia niektorou stranou sporu, by predmetom dokazovania i predbežné posúdenie nároku žalobcu uplatneného v aktuálne prejednávanom spore.

28. Účelom ust. § 257 CSP je slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie sporu a jeho výsledok. Výnimočnosť aplikácie uvedeného zákonného ustanovenia v tomto spore spočíva tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, popísaných vyššie. Odvolací súd preto pristúpil k moderácii trov konania a žalovanému nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti s jeho procesnou obranou v spore nepriznal. Je pritom potrebné zdôrazniť, že trovy konania na súde prvej inštancie, aktuálneho i predchádzajúcich odvolacích konaní, ako aj trovy dovolacieho konania, o ktorých rozhodoval odvolací súd tvoria jeden celok a preto v tomto prípade odvolací súd o nich rozhodol jedným výrokom.

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)